

Després d'obtenir la llicenciatura, el **"gran interès a establir-me pel meu compte"** va dur el sabadellenc Ramon Blasi Pujol, doctor en dret, a independitzar-se quan només tenia 25 anys, juntament amb la seva dona, la M. Dolores. Durant la carrera, a la Universitat Autònoma de Barcelona, havia tingut la sort d'aprendre de mestres com Sebastià Moll, director de la seva tesi, Lluís Puig Ferriol i Francesc Ramos.

"Recentment Tarragona va ser escenari d'un congrés de l'advocacia catalana, al llarg del qual vaig presentar una esmena sobre la passantia. Considero que la passantia és positiva, sempre que es desenvolupi adequadament. Alhora, les escoles de pràctica jurídica tenen la seva funció, perquè és impossible que els advocats puguin absorbir la gran quantitat de llicenciats en dret que cada any desitgen preparar-se per exercir." No li manquen motius per defensar la passantia: **"Jo me'n vaig sortir pràcticament sol, però també ho vaig passar molt malament."** I és que **"una passantia ben feta amb un advocat que tingui el temps i la paciència d'ensenyar és molt valuosa."** No només per al jove titulat: **"Sempre he tingut una relació molt maca amb els meus passants, una relació que ha continuat acabat aquest període."** El contingut de l'esmena que va llegir en Ramon a la capital del Tarragonès s'emmarca perfectament en aquest context: **"Al llarg del congrés va triomfar la tesi segons la qual la passantia havia de ser remunerada, mentre que, al meu parer, la relació entre passant i tutor ha de ser de caràcter docent -com a l'escola de pràctica jurídica- i, per tant, essencialment gratuïta. El camí contrari em sembla la condemna a mort de la passantia perquè representarà que aquesta pràctica adquireix tots els elements típics del contracte de treball, entre altres el pagament d'un salari segons conveni i de la Seguretat Social al passant."**

El nostre entrevistat té molt clar que **"la nostra no és una ciència exacta. Un plet sempre es pot perdre, perquè qui jutja és una tercera persona. És un art aconseguir que, malgrat haver perdut un plet, el client torni a requerir els teus serveis; significa que està convençut que vas fer el que havies de fer, amb correcció i serietat."**

En aquest sentit, considera que **"el meu col·lectiu hauria de donar a conèixer els avantatges de visitar un bufet amb més freqüència; i no només això, sinó també quina és la nostra tasca i per què, en certs temes, és millor adreçar-se a un advocat que a un altre professional. D'acord amb la legislació actual, l'advocat és, de manera exclusiva i excloent, l'únic autoritzat a intervenir en qüestions de caràcter jurídic, això és, qüestions en què es manipula la llei. Tanmateix, hi ha professions les competències de les quals es troben a la frontera entre el que és jurídic i el que no ho és. A més a més, continuament apareixen noves titulacions que coincideixen amb les competències del meu gremi. L'intrusisme és inevitable, perquè s'arriba a la llei per conductes molt diversos. Fins ara, únicament els lletrats teníem accés als tribunals de justícia, però la nova Llei d'enjudiciament civil fa tèmer que altres professionals també tinguin aquesta possibilitat."**

En Ramon es refereix a la possibilitat que els ciutadans puguin accedir a la justícia per reclamar quantitats petites sense necessitat de contractar

un advocat. Sobre aquesta opció, el nostre interlocutor ha constatat la presència de dos corrents d'opinió: **"La gran majoria pensa que cal maldar perquè tot procés judicial requereixi la nostra intervenció, mentre que un sector considera positiu que altres col·lectius s'ocupin dels plets de menys importància, de manera que es reservin els advocats per als assumptes més interessants i així recuperar el prestigi perdut."** L'opinió del nostre convidat es basa en arguments sòlids: **"Segons l'article 24 de la Constitució, el ciutadà mai no s'ha de trobar en una situació d'indefensió. L'única manera de garantir aquest dret és que disposi de l'assessorament d'un advocat per a qualsevol litigi."**

És clar que el lletrat ha d'estar en condicions de garantir una bona representació del client: **"Hem de concentrar grans esforços en la qualitat del nostre assessorament. Per això cal evolucionar cap a l'especialització, encara que les connexions entre les diferents branques del dret siguin constants."** De fet, aquesta és una idea que en Ramon ja va insinuar quan era membre de la Junta del Col·legi d'Advocats de Sabadell: **"Vaig manifestar la meva convicció que calia anar més enllà de l'escola de pràctica jurídica, que calia organitzar activitats d'especialització per tal d'assegurar la qualitat de la nostra feina."** Ell mateix va estar al capdavant **"d'un curs d'especialització d'advocats assessors d'empresa, que va obrir una nova via als lletrats i s'ha tornat a organitzar."** També va ser professor de dret mercantil a la Universitat Autònoma de Barcelona durant vuit anys.

El dret mercantil és, doncs, l'especialitat del nostre protagonista. Es tracta d'una branca de la professió orientada essencialment als empresaris, **"molts d'ells administradors de societats petites i mitjanes. Intentem proporcionar-los un assessorament integral, de manera que no els calgui adreçar-se a un bufet diferent per a cada assumpte. Els propietaris de grans empreses acostumen a disposar de l'advocat en plantilla o bé, com a conseqüència d'un cert provincianisme encara vigent a Sabadell, s'estimen més trucar a la porta d'un bufet de Barcelona. Hi ha qui considera que aquesta actitud es deu al desig de preservar la intimitat, però em sembla un error, perquè els integrants de la meua professió estan obligats al secret professional."**

D'altra banda, cal tenir en compte que l'advocat que no treballa a la capital sempre viurà de més a prop els assumptes, i n'hi ha que són particularment feixucs: **"Sempre que una empresa es veu obligada a tancar es creen situacions dramàtiques. De vegades, però, el pitjor no són els treballadors que es queden a l'atur, sinó el patiment de l'empresari arruïnat i derrotat, que veu en joc el seu patrimoni personal. Pot arribar a sortir més malparat d'una suspensió de pagaments o d'una fallida que els mateixos treballadors. Malgrat la tristesa de la situació, aquests disposen de recursos que els permeten cobrar una indemnització i prestacions d'atur, alhora que busquen una nova feina."** Vet aquí la vessant humana de l'advocacia, una vessant que de segur que en Ramon transmetrà als seus fills, l'Eduard i la Cristina, si finalment es dediquen a aquest ofici, un desig que tots dos, a només catorze anys, ja han expressat.

“Segons l’article 24 de la Constitució, el ciutadà mai no s’ha de trobar en una situació d’indefensió; l’única manera de garantir aquest dret és que disposi de l’assessorament d’un advocat per a qualsevol litigi”

Ramon Blasi - Sabadell (Vallès Occidental)